

- Кой хлопа?
- Азъ съмъ.
- Какво искашъ?
- Масълце за кандилото.
- Имашъ ли парички?
- Нѣмамъ.
- Като нѣмашъ, иди си!

— Недей ме пжди, — тихо рече бабичката, — азъ зная, че ти имашъ цѣло буренце, капни ми две капки. Тая нощъ е най-хубавата. Искамъ доде си довърша молитвата, моето кандило да ми свѣти.

И тя пакъ почука, но крѣчмарьтъ си бѣше легналъ и не се обади. Бабичката погледна презъ прозорчето и видѣ зеленитѣ очи на една котка, която дрѣмеше подъ одѣра.

Съ свито сърдце се върна сиротинята къмъ кжщурката, оная, загубената срѣдъ полето, и забърка пжтя. Насрѣдъ полето имаше единъ орѣхъ. Подъ стария орѣхъ тя спрѣ, наведе се, сложи въ снѣга топлото кандило и и се изправи да довърши молитвата си. Издигна нагоре две мокри дълбоки очи и, щомъ прошѣпна първата дума, кандилото свѣтна. Тогава дълбокиятъ снѣгъ се стопи, полето се ширна зелено, запѣха хвърковати пилета въ кло-нака на орѣха.

Сънъ ли бѣше туй?

Отсреща се зададоха биволи, два голѣми, виторози. Подиръ тѣхъ стисналъ ралото, до колѣне потъналъ въ брезната, крачеше младъ момъкъ съ червенъ поясъ и синя абичка. Бабичката го позна и протегна ржце къмъ него:

— Синко! — викна тя изтрѣпнала отъ радостъ и падна. Тихиятъ снѣгъ полекичка зе да я засипва. Засипа я.

Но кандилото не угасна. То се разгорѣ като жълта звезда и помами она незнаенъ пжтникъ, който слѣзе нея нощъ отъ планината и бързаше къмъ самотната кжщурка срѣдъ полето. Когато той видѣ свѣтлината подъ орѣха, кривна да узнае какво е и намѣри кандилото, майчиното му. Огледа се наоколо: нѣма никой, само една купчина снѣгъ. Разрови я и намѣри рождената си майка — спи подъ снѣга. Спи, а сърдцето ѝ топло, тупти.